

Sag anlagt den 21. marts 2013 — Pesquerias Riveirenses m.fl. mod Rådet

(Sag T-180/13)

(2013/C 147/52)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøgere: Pesquerias Riveirenses, SL (Ribeira, Spanien), Pesquerias Campo de Marte, SL (Ribeira), Pesquera Anpajo, SL (Ribeira), Arrastreros del Barbanza, SA (Ribeira), Martínez Parda-
vila e Hijos, SL (Ribeira), Lijo Pesca, SL (Ribeira), Frigoríficos Hermanos Vidal, SA (Ribeira), Pesquera Boteira, SL (Ribeira), Francisco Mariño Mos m.fl., CB (Ribeira), Juan Antonio Pérez Vidal og bror, CB (Ribeira), Marina Nalda, SL (Ribeira), Portillo m.fl., SL (Ribeira), Vidiña Pesca, SL (Ribeira), Pesca Hermo, SL (Ribeira), Pescados Oubiña Perez, SL (Ribeira), Manuel Pena Graña (Ribeira), Campo Eder, SL (Ribeira), Pesquera Laga, SL (Ribeira), Pesquera Jalisco, SL (Ribeira), Pesquera Jopitos, SL (Ribeira) og Pesca-Julimar, SL (Ribeira) (ved advokat J. Tojeiro Sierto)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

Rådets forordning (EU) nr. 40/2013 af 21. januar 2013 annulleres i det omfang den betragter den nordlige og den sydlige del af bestanden af blåhvilling i det nordøstlige Atlanterhav under et med henblik på at fastsætte TAC (samlede tilladte fangstmængder) for blåhvilling i bilag IA og IB (henholdsvis side 84 og 103, EUT L 23, s. 54).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1) Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 39 TEUF.

— Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at artikel 39 TEUF som et af målene med den fælles fiskeri- og landbrugspolitik indfører en rationel forvaltning af ressourcerne, og at den anfægtede forordning tilsidesætter denne bestemmelse for så vidt som den ved ikke at sondre mellem den nordlige og den sydlige del af bestanden af blåhvilling i det nordøstlige Atlanterhav, ikke er i overensstemmelse med, hvad der må opfattes som en rationel forvaltning af ressourcerne. Sagsøgerne bestrider ikke, at situationen for den nordlige del kræver restriktive fiskerimæssige foranstaltninger, men dette er ikke tilfældet med den sydlige del, idet arterne heri ikke er genstand for overfiskning. Dette indebærer, at der ligeledes foreligger en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, der efter Domstolens faste praksis kræver, at ensartede forhold ikke behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet.

2) Andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2371/2002 og af artikel 6 i New York-aftalen af 1995

— Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik indeholder en forsigtighedstilgang som et kriterium, der skal iagttages ved vedtagelsen af foranstaltninger til bevarelse og udnyttelse af fiskeressourcerne, og at det samme kriterium ligger til grund for artikel 6 i »Aftalen om gennemførelse af bestemmelserne i De Forenede Nationers havretskonvention af 10. december 1982 for så vidt angår bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter« (New York, (EFT L 189 af 3.7.1998, s. 14), som EU og de stater, der på det tidspunkt var medlemmer heraf, tiltrådte den 19. december 2003, og som trådte i kraft den 18. januar 2004. Det er sagsøgernes opfattelse, at den anfægtede forordnings forvaltning af blåhvillingbestanden i det nordøstlige Atlanterhav som følge af den omstændighed, at den ikke sonder mellem den nordlige del og den sydlige del af denne bestand, medfører en reduktion af fangsten i den sydlige del, der er så drastisk og diskriminerende, at der opstår en »risiko«, der ville have krævet anvendelse af forsigtighedstilgangen.

3) Tredje anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

— Det er vedrørende dette punkt sagsøgernes opfattelse, at EU's forvaltning af blåhvillingbestanden i det nordøstlige Atlanterhav for 2013 (den anfægtede rådsforordning) som følge af den omstændighed, at den ikke sonder mellem den nordlige del og den sydlige del, pålægger den sydlige del en dramatisk foranstaltning (reduktion af TAC), som går længere end hvad der er nødvendigt for at opnå det forfulgte mål (genopbyggelse af blåhvillingbestanden i det nordøstlige Atlanterhav), og som derfor tilsidesætter proportionalitetsprincippet.

Sag anlagt den 5. april 2013 — Spanien mod Kommissionen

(Sag T-191/13)

(2013/C 147/53)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Spanien (ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen